

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 53.

20de Møde.

Tredagen den 1ste Marts.

(Fortf.)

Ordføreren: Jeg skal blot tillade mig at tilføie et Par Ord til det, som den høitærede Finantsminister har yttret. De Argumenter, som af ham ere paaberaabte, forekomme mig at være temmelig afgjørende med Hensyn til Spørgsmaalet. Jeg har derfor kun et Par Ord at tilføie. Den ærede Rigsdagsmand, som har gjort Indvendinger mod, at Placaten forlanges indtil 31te Decbr. 1851, har paaberaabt sig, at det var principurigtigt. Udvalgets Fleerhed har allerede i selve Betænkningen erkjendt, at forsaavidt der er Spørgsmaal om en Lov, som ikke skal være en stadig Lov, er det naturligt, at den efter Principet ikke bør forlanges udover den Tid, det næste Thing sammentræder. Men, idet man har anerkjendt dette, har man tillige gjort opmærksom paa, at det under nærværende Omstændigheder vil være bedre ikke at følge denne Regel aldeles strengt. Det synes nemlig ogsaa at være en høit ubehagelig Stilling for Rigsdagen at være i, at den hver Gang der fremkommer et Spørgsmaal, hvorved de flestvigste Forhold komme under Omtale, skal erklære, at derom kan ikke tages nogen Bestemmelse, det maae atter udfattes. Det synes da at være bedre ikke bestandigt at komme tilbage til et saadant Spørgsmaal. Naar det er blevet anført, at de Handlende ved en Indskrænkning af Tidbestemmelsen ikke havde Noget at klage over, fordi de ikke vilde komme i en værre Stilling end de have været i de forløbne Maanedener, i det Placaten under 3die Decbr. kun blev forlangt indtil 1ste April, da synes det dog ikke at være rigtigt at argumentere saaledes, at: „da de nu saalænge have været i Uvisshed, om Begunstigelsesne skalde vedblive eller ikke, maae de ogsaa vedblive at være i denne

Uvisshed“. Jeg skønner derfor ikke rettere, end at det, som Udvalget allerede har udtalt, er det meest passende under de nærværende Forhold.

M. P. Bruun: Jeg kan dog ikke ganske indrømme den Sammenligning, som den høitærede Finantsminister har gjort mellem nærværende Sag og de almindelige Toldfager, med Hensyn til, at man ikke vel kan indskrænke Toldlovene til en kort Tid. Der er nemlig den store Forskjel efter min Formening, at ved de andre Toldfager kommer man først til Beslutningen efter at have discuteret Sagens Realitet, men i dette Tilfælde er Sagens Realitet stillet udenfor Discussion, saa at man, saa at sige, ingen Bestemmelse tager. Hvad dernæst Ulemper for de Handlende angaaer, da er det ganske vist, at det er nogen Ulempe, naar man ikke i længere Tid i Forveien kan gjøre Regning paa, hvorledes Toldbestemmelserne vilde blive; men der er dog en Omstændighed, som jeg maa bede Thinget lægge Mærke til, den nemlig, at efter den foreløbige Lov og Udkastet bliver Kravet paa Begunstigelsesne at regne fra Udklarerens Dato, og det er altsaa kun med Hensyn til Forberedelserne til Expeditioner eller Handelsforetagender, at der kan blive Spørgsmaal om en eller anden Gene. Jeg skal forøvrigt kun tilføie, at skøndt jeg ikke er bleven overbevist ved den høitagede Finantsministers Uttringer, vil jeg dog lade det komme an paa, om min Mening maatte finde noget Medhold i Thinget, om jeg senere vil stille noget særskilt Forslag i denne Retning.

Formanden: Hvis ikke Flere ønske at tage Ordet, maa den første Behandling af Sagen ansees tilendebragt. Jeg skal tillade mig at fætte under Afstemning, hvorvidt Thinget vedtager Sagens Overgang til 2den Behandling.

Dette vedtoges ved den derpaa foretagne Afstemning, eenstemmigt med 40 Stemmer.